

ОКСАНА ЛУЩЕВСЬКА

МЕНІ НЕ ПОТРАПИТИ ДО «КНИГИ РЕКОРДІВ ГІННЕСА»

Ілюстрації Ганни Осагько
Каліграфія та обкладинка
Дмитра Растворцева

Тернопіль
Навчальна книга Богдан

УДК 82-342
ББК 83.8
Л82

У ЦІЙ ЗБІРЦІ ОПОВІДАНЬ КОЖЕН ЗНАЙДЕ ДЛЯ СЕБЕ
ЩОСЬ БЛИЗЬКЕ ТА ЖИТТЄВЕ: СТОСУНКИ З БАТЬКАМИ
І ДРУЗЬЯМИ, ПЕРШЕ КОХАННЯ, ШКІЛЬНЕ ЖИТТЯ
І РОДИННИЙ ПОБУТ, СПІВЧУТТЯ І ВОРОЖІСТЬ...

БУДЬНІ ГЕРОІВ НАГАДЬЮЮТЬ КОРОТКОМЕТРАЖКИ.
В НИХ – ПОВІРА ДО СВІТУ, ПІДНЯТТЯ ВЛАСНОЇ
САМООЦІНКИ І ЗАВЖДИ РУХ ВПЕРЕД.

ДЛЯ СЕРЕДНЬОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

ДВАНАДЦЯТЬ

Мені сьогодні дванадцять. Я сиджу в ліжку, тримаю коробку, яку мені щойно вручили батьки. Неспішно відриваю стрічку, розгортаю блискучий папір, трохи піднімаю кришку і кидаю погляд на батьків. Я бачу, що мама не може дочекатися, доки я дістану з коробки їхній подарунок. Мама хвилюється й торкається татової руки.

— Ну ж бо, відкривай, — каже вона.

— А що тут? — киваю.

Я хочу розтягнути мить. Хочу уявити, що там лежить під білосніжним папером. Мені спадає на думку що завгодно: від новенького айфона до читалки. Хоча це не з нашими статками, я знаю. Ну, як мінімум, уявляю книжку й шоколадку. Що ж вони вигадали?

— Віто, відкривай, — каже тато.

— Добре.

Я акуратно розгортаю білосніжний шелесткий папір, намацую під ним щось невелике, заставомову подих, дістаю...

Що?

Лялька?

— Ну як, Віто? — мама сідає на ліжко, а я досі не відводжу очей із їхнього подарунка.

— Не знаю, — відповідаю я. — Мабуть, гарна.

— З нею щось не так, Віто? — мама розгублено бере з моїх рук білокосу ляльку й вертить її.

Лялька в білій сукні довгонога і струнка.

— Наче все так, — відповідаю і відвертаюся.

Забравши в мами ляльку, вдаю, що розглядаю її. Але насправді я хочу сховатися під ковдру. Чому вони дивляться на мене так? Чого чекають?

— Дякую...— витискую із себе.

— Як назвеш? — питає тато.

— Тре' подумати, — знову витискую я і тепер удаю, що думаю.

Вони не зводять з мене очей. Тато сідає з іншого краю ліжка.

У мої дванадцять мені подарували ляльку. А я вже давно не граюся ляльками.

— Віто, — каже мама трохи жвавіше, — а пам'ятаєш, як Вовка руку зламав?

Ще б пак, таке забути! Пам'ятаю, авжеж. Вовка — це син маминої подруги. Коли він зламав руку, це було років з чотири тому, моя мама вишкребла зі спеціальної схованки всі гроші, так вона тоді сказала, щоб купити Вовці подарунок.

кую я. — Але й потрапити до неї теж було б непогано, — відразу заперечую. — От тільки із чимось визначним...»

Не хотілося би приймати найбільшу кількість пігулок у світі... Мені, на відміну від Кілнера, найбільше у світі не подобається приймати ліки. У мене їх безліч! Деякі з них навіть схожі на льодяники. Кольорами. Персикові й лимонні. Жовтогарячі, темно-сині. Он їх скільки!

«Чи в нашій квартирі не найбільша у світі кількість пігулок?»

Часом, раз по раз утираючи серветками свої шмарклі, я думаю, що скоро стану ще однією людиною з найдовшим носом.

Чи, може, з найчервонішим?

— А таке можливо? — питаюся в Шурика.

— Не знаю. Мабуть, — жартує він. — Але ж ти сама казала, що мрієш потрапити в «Книгу рекордів Гіннеса», хіба ні?

— Не з червоним же носом, Шур.

Сашко дотепний. Як тільки заходить розмова про мої болячки, щоб я не засмучувалася, він відразу пропонує в щось пограти. Наприклад, у маски. Шура вміє вирізати з паперу маски різних тварин і вигадує ігри з ними просто на ходу.

Напередодні мого дня народження, що припадає на початок зимових свят, ми граємо в полювання. Я — такса, а Шура — лис. Я полюю на лиса. Себто доганяю Сашка по всій кімнаті.

дження і знаю з досвіду, як це неприємно. В оповіданні «Чуєш, Тонько?» є момент про читання по-англійськи. Колись я, хоча й вміла вже добре читати, теж не могла прочитати ні слова, бо сиділа поруч із другом, який мені подобався.

- **Наскільки важко видобувати із себе спогади про особистий непростий досвід в тому віці?**

Деякий досвід пам'ятається дуже яскраво. Наприклад, в оповіданні «Хто я така» є епізод із дівчиною, яка називає себе «подруга», але діє так, як друзі не чинять. Або оповідання «Дванадцять», де батьки дарують іграшку. Загалом, інколи важко згадати деякі емоції чи настрої. Їх продумую поговгу й записую по-волі.

- **Що для тебе було найболючішим у стосунках з однолітками, коли тобі було стільки ж, скільки твоїм персонажам?**

Хотілося бути такою, як усі. Я маю на увазі не вирізнятися з-поміж інших. Хотілося бути непомітною. Та інколи навпаки — хотілося зробити щось таке-таке-таке. Але не виходило. Хотілося вміти добре лазити по канату. Не вміла. Чи, наприклад, стрибати через козла. Теж — не моє. Я погано співала. Не грала на музичних інструментах. Це було неприємно. Але я малювала добре. До мене зверталися однокласники за допомогою. А ще я не боялася ходити до лікарів, бо моя мама — медсестра і я з дитинства звикла бачити багато різних медичних препаратів та й медперсонал загалом.

- **У тебе були в житті хлопці, закохані в тебе, які тобі не подобалися? І чи ти була закохана в когось, хто не відповідав тобі взаємністю?**

У п'ятому класі я носила наклейки одному хлопцю. Він їх збирав. Я думала: чим більше наклейок йому при-

несу — тим більше йому подобатимусь. Він цим користувався. А я витрачала всі кишенькові гроші. А ще ходила під його будинком, усе заглядаючи: може, визирне на мене з вікна? Було таке, що не подобалися хлопці, так. Одного я намагалася обходити десятою дорогою. Навіть попри шоколад, що він приносив.

- **Ти не вперше пишеш про те, як важко часом батькам і дітям порозумітися. Скажімо, в повісті «Інший гім» йдеться про непрості стосунки в «розірваній» родині. Чи маєш ти якусь пораду або рецепт для читачів, які теж переживають через складність стосунків у сім'ї?**

Думаю, що найважливіше розмовляти. Не мовчати. Не сваритися. Говорити. Проговорювати проблему разом.

- **Яке твоє улюблене оповідання з цієї збірки? Чому?**

«Мені не потрапити до «Книги рекордів Гіннеса»». Це оповідання зображає непрості переживання. Дівчина хвилюється, що вона не така. Їй хочеться, щоб її мама помітила в ній щось особливе, але досі, як здається їй самій, вона лише розчаровує маму. Згодом вона розуміє, що для любові й порозуміння не треба робити щось екстраординарне. Достатньо просто бути собою. А тому її міркування щодо того, що їй не потрапити до «Книги рекордів Гіннеса» — це позитив. Гадаю, нам би було зовсім не просто, якби нас любили не такими, як ми є, а за якісь певні досягнення.

- **Чи маєш ти якісь побажання для читачів?**

Дослухатися до себе. Вірити собі. Бути собою.

ЗМІСТ

ДВАНАЦЯТЬ....	3
БІОГРАФІЯ МОГО ТАТА....	10
ЧУЄШ, ТОНЬКО?....	20
НЕ ЯК УСІ....	27
ПЕРЕЇЗД....	33
FRIENDS FOREVER....	41
МЕНІ НЕ ПОТРІПИТИ ДУО «КНИГИ	
РЕКОРДІВ ГІНЕСА....	49
МОЯ ДОРОГА....	64
БІНГО....	72
ХТО Я ТАКА....	80
ПУП'ЯНОК....	87
LET IT BE....	95

Літературно-художнє видання

ЛУЩЕВСЬКА Оксана Василівна

**МЕНІ НЕ ПОТРАПИТИ
ДО «КНИГИ РЕКОРДІВ ГІННЕСА»**

Головний редактор *Богдан Бугний*
Літературний редактор *Ганна Осадко*
Ілюстрації *Ганни Осадко*
Дизайн макету *Ростислава Крамара*
Каліграфія та обкладинка *Дмитра Растворцева*
Технічний редактор *Оксана Чучук*
Верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 20.08.2014. Формат 84×108/32.
Папір офсетний. Гарнітура Baltica. Умовн. друк. арк. 5,88.
Умовн. фарбо-відб. 5,88.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34А, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
office@bohdan-books.com; www.bohdan-books.com

Луцєвська Оксана Василівна

Л82 Мені не потрапити до «Книги рекордів Гіннеса» : Опо-
відання: Для середн. шк. віку / О. Луцєвська. — Тернопіль:
Навчальна книга — Богдан, 2014. — 112 с.

УДК 82-342
ББК 83.8

ISBN 9789661039871

9 | 789661 | 039871 |